

РЕШЕНИЕ

№ 3851

гр. София, 26.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 53 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **КОНСТАНТИН АЛ. КУНЧЕВ**

при участието на секретаря **БИЛЯНА ЕМ. ПЕТРОВА**
като разглежда докладваното от **КОНСТАНТИН АЛ. КУНЧЕВ** Гражданско дело № 20211110147216 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.124 и сл. ГПК.

Образувано е по предявени от **ЗК „ЛИ“ АД** с ЕИК:, със седалище и адрес на управление: София, бул. „Симеоновско шосе“ №67а, представлявано от изпълнителните директори **М. С. М.-Г.** и **П. В. Д.**, чрез юрк. **П... М...** - с установена по делото представителна власт, срещу **ЗД „Е“ АД** с ЕИК:, със седалище и адрес на управление: София, бул. „Х.....“ №43, представлявано от председателя на Съвета на директорите **Йоанна Цонева** и изпълнителния директор **Е. И.**, искове с правно основание чл.422, ал.1 ГПК, във вр. чл.499, ал.7 КЗ, във вр. чл.127, ал.2 ЗЗД и чл.86 ЗЗД за заплащане на сумата от 1732.16лв.- главница, представляваща ½ от стойността на изплатеното от ищеца застрахователно обезщетение по задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл.410 ГПК- 10.03.2021г., до окончателното изплащане на сумите.

Ищецът твърди, че на 06.10.2016г. на територията на склад в с. В-Р, Федерална република Г....., водачът **Д. Н.**, при управление на влекач марка „ДАФ“, модел „FT XF“, с рег.№ КН 4809 ВН с прикрепено към него ремарке с рег.№ КН 0358 ЕЕ, виновно реализирал ПТП при излизане от входна бариера, като не изчакал същата да се отвори, в резултат на което я увредил. За настъпилото ПТП били изготвени съответните документи от органите в Република Г..... Щетата била определена на база представени фактури и калкулация, като била предявена по претенция „Зелена карта“ от Германското бюро, като същата е определена да възлиза на 1 935,71 евро, с левовата равностойност 3 462,32 лева. Поддържа, че с доклад по щета ищцовото дружество одобрило да се заплати сумата от 1935,71 евро. Твърди, че към датата на събитието за гореописания влекач е действал договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, сключен ищеца, полица № BG/22/116002371782, със срок на действие от 08.09.2016г. до 08.09.2017г. Сочи, че с изплащането на застрахователното обезщетение дружеството е встъпило в правата на застрахования собственик срещу застрахователя по задължителната застраховка

„Гражданска отговорност на автомобилистите“ на ремарке с рег. № КН 0358 ЕЕ за 1/2 от изплатеното застрахователно обезщетение. Посочва, че за периода от 23.12.2015 г. до 22.12.2016 г. ремаркетото е било застраховано при ответника по застрахователна полица № 49281624. Поддържа, че приложимото право към спора е немското право, тъй като събитието е настъпило на територията на Република Г....., от което следва, че застрахователят на ремаркетото трябва да поеме половината от щетите, като излага подробни аргументи в тази насока. Сочи, че ответникът бил поканен да заплати половината от сумата по ликвидационна преписка № 0000-1609-17-609561, като се произнесло с мотивиран отказ. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника чрез юрк. В. К.- с установена по делото представителна власт, с който се твърди, че исковата молба е нередовна, тъй като ищецът не бил посочил законните представители на ЗД „Е“ АД. Оспорва наличието на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ за ремарке с рег. № КН 0358 ЕЕ по застрахователна полица №49281624 със срок на действие от 23.12.2015г. до 22.12.2016г. Излага подробна аргументация, че не дължи плащане, доколкото приложимо е българското национално право, според което в процесната хипотеза застрахователното обезщетение се поема изцяло от застрахователя на МПС, което тегли ремаркетото съгласно чл.479, ал.1 КЗ, като се позовава и на практика на СЕС. Поддържа, че в представените извлечения от изплащането на банковата гаранция за процесната щета били изплатени суми в размер на общо 1771,21 евро, която сума е в по-малък размер от претендирания. Оспорва обстоятелството, че на 06.10.2016г. на територията на склад в с. В-Р, Мителрайнщрасе, ФР Г..... е настъпило ПТП с участието на влекач марка „ДАФ“, модел „FT XF“, с рег.№ КН 4809 ВН с прикрепено към него ремарке с рег.№ КН 0358 ЕЕ, управлявано от Д. Н.. В условията на евентуалност твърди, че процесното ПТП е настъпило само с участието на влекача, без към него да е било прикрепено твърдяното ремарке. Оспорва увредените детайли по бариерата да са били за подмяна, както и стойността на имуществените вреди. Претендира разноски.

Софийският районен съд, като прецени доказателствата по делото и доводите на страните съгласно чл.12 и чл.235, ал.2 ГПК, намира за установено от фактическа страна следното:

По делото са представени относими писмени доказателства под т.т. 1-26 от исковата молба и с отговора на исковата молба, които са приети по делото с определение №3499/09.02.2022г.

Приложени са материалите по ч.гр.д.№ 14271/2021г. по описа на СРС-ГО, 53-ти състав.

По делото е допусната и приета с протоколно определение в о.с.з от 16.03.2022г. Съдебно-автотехническа експертиза. САТЕ установява, че механизмът на ПТП е следният: на 06.10.2016г. около 17.20ч. в с. В-Р, Мителрайнщрасе, ФР Г....., в района на фирма „Н-М-Д“ АГ и КО КГ водачът на товарен автомобил /влекач/ „ДАФ“, модел „FT XF“ с рег. №КН 4809 ВН в товарна композиция с ремарке с рег.№ КН 0358 ЕЕ при движение на заден ход реализира удар в спуснатата бариера на входа на фирмата, от което са нанесени материални щети- увреждане на бариерата на входа на горепосочената фирма, които щети възлизат на 1935.71 евро или левовата равностойност от 3785.92лв., като ВЛ намира, че е налице причинно-следствена връзка между настъпилото ПТП и нанесените щети.

При така установената фактическа обстановка Съдът намира от правна страна следното:

Съдът е сезиран с обективно кумулативно съединени икове с правна квалификация чл.422, ал.1 ГПК, във вр. чл.499, ал.7 КЗ, във вр. чл.127, ал.2 ЗЗД и чл.86 ЗЗД.

I. По отношение на международната компетентност на българския съд:

Българският съд е сезиран с иск с международен елемент, доколкото процесното ПТП е настъпило във Федерална република Г..... Приложим за определянето на международната компетентност в случая е Регламент (ЕС) №1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, наричан по-долу „Брюксел 1А“. Съгласно чл.66, пар.1 от същия регламентът се прилага за производства образувани на и след 10.01.2015г. Процесният иск съгласно чл.422, ал.1 ГПК се счита за предявен на 10.03.2021г. Регламентът се прилага за граждански и търговски дела. Настоящият спор попада в обхвата на чл.1, пар.1 и не представлява някое от изключенията по чл.1, пар.2 от „Брюксел 1А“. За да се прилага посоченият акт на ПЕС, ответникът по иска следва да има местоживее в държава-членка. Съгласно чл.63, пар.1 от регламента търговско дружество или друго юридическо лице или сдружение на физически или юридически лица имат местоживее в мястото, където се

намира тяхното: седалище по устав, централно управление; или основно място на стопанска дейност. Седалището на ответника е в Р.България, следователно са срещнати изискванията на регламента за неговия териториален и темпорален обхват.

Няма данни спорът да попада в полето на изключителната компетентност на чл.24. Не е налице хипотезата на мълчалива пророгация по чл.26 или да е сключено изрично пророгационно споразумение по чл.25 от „Брюксел 1А“. Прилагат се правилата на раздел трети от регламента относно компетентност по дела във връзка със застраховане. Съгласно чл.11, пар.1, б.а) от „Брюксел 1А“ срещу застраховател с местоживее в държава-членка може да бъде предявен иск в съдилищата на държавата членка, където той има местоживее.

С оглед гореизложеното и на основание чл.11, пар.1, б.а) от Регламент „Брюксел 1А“ българският съд е международно компетентен да разгледа делото.

II. По отношение на приложимото материално право:

Доколкото се твърди да е налице застрахователен договор от 08.06.2016г., сключен между ищеца и собственика на влекач марка „ДАФ“, модел „FT XF“, по задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ съгласно застрахователна полица №49281624 със срок на действие от 23.12.2015г. до 22.12.2016г., то за определяне на приложимото право към договора се прилага Регламент (ЕО) № 593/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 2008 година относно приложимото право към договорни задължения, наричан по-долу „Рим I“. Регламентът съгласно чл.29 се прилага към договори, сключени на и след 17.12.2009г., тоест е приложим към конкретния спор.

Основният спорен въпрос е свързан с приложимото право спрямо отговорността на страните по сключените договори за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на товарния автомобил и ремаркетото за вредите, настъпили в друга държава-членка на ЕС при управление на товарния автомобил, докато тегли ремаркетото.

Съдът на Европейския съюз е имал възможността да се произнесе по въпроса в решение от 21.01.2016 год. по съединени дела **C-359/14 и C-475/14**, според което при пътнотранспортно произшествие, причинено от теглещо превозно средство, снабдено с ремарке, приложимото право спрямо регресния иск на застрахователя на теглещото превозно средство, който е изплатил обезщетение на пострадалия при произшествието, предизвикано от водача на това превозно средство, срещу застрахователя на тегленото при произшествието ремарке, се определя съгласно чл. 7 от Регламент No593/2008 /Регламент

„Рим I“/, ако правилата на деликтната отговорност, приложими спрямо това произшествие по силата на чл. 4 и следващите от Регламент №864/2007 /Регламент „Рим II“/ предвиждат разделяне на задължението за поправяне на вредите, т.е. предвиждат отговорност на собственика или държателя на ремаркетото наред с отговорността на собственика или ползвателя на теглещото превозно средство за възстановяване на вредите на пострадалото лице. В т. 54 от горепосоченото решение е изрично посочено, че задължението на застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ да обезщети причинена на пострадало лице вреда не произтича от настъпването на самата вреда, а от договора, който го обвързва с отговорното застраховано лице, а в т. 61 и 62 – че, първо, следва да се определи по какъв начин следва да бъде разпределено обезщетението за претърпените вреди в полза на пострадалото лице между водача и собственика на теглещото превозно средство, от една страна, и от друга страна- държателя на ремаркетото в съответствие с правилата на приложимото национално право по силата на Регламент „Рим II“, а, второ, следва да се определи в съответствие с чл. 7 от Регламент „Рим I“ кое е приложимото право спрямо договорите за застраховка, сключени между застрахователите – ищци в главните производства, и съответните застраховани от тях лица, за да се прецени дали и в каква степен тези застрахователи могат по пътя на суброгацията да упражнят правата на пострадалото лице спрямо застрахователя на ремаркетото.

Първо, следва да се определи приложимото право спрямо деликтната отговорност за причиняване на застрахователното събитие, за което се прилагат правилата на Регламент №864/2007 /Регламент „Рим II“/. Съгласно чл.4, пар.1 от „Рим II“ приложимото право към извъндоговорни задължения, произтичащи от непозволено увреждане, е правото на държавата, в която е настъпила вредата, независимо в коя държава е настъпил вредоносният факт и независимо в коя държава или държави настъпват непреките последици от този факт. В случая чл.4, пар.2 и пар.3 са неприложими, тъй като не е налице хипотезата на „потясната връзка“. Деликтът е настъпил в Г....., следователно към деликтната отговорност се прилага немското материално право. Между страните не се спори, че съгласно немското право се предвижда разпределяне на отговорността между платилия обезщетение застраховател на теглещия автомобил и застрахователя на тегленото ремарке.

Доколкото приложимото за деликтната отговорност съгласно правилата на Регламент „Рим II“ немско материално право предвижда разделяне на задължението за поправяне на вредите, то приложимото право към регресната претенция на платилия застраховател се определя по Регламент „Рим I“. Между страните не е налице споразумение относно приложимото материално право. Прилага се специалното правило на чл.7. Чл.7, пар.4 въвежда специални изисквания за приложимото право към застраховки, които държавата-членка урежда като задължителни. Застраховката „Гражданска отговорност на автомобилистите“ е задължителна застраховка по смисъла на чл.7, пар.4 от „Рим I“, доколкото чл.483 КЗ въвежда задължение за сключване на такава застраховка. Застраховката покрива и вреди, произтекли от ремарке съгласно чл.479, ал.2 от КЗ. Съгласно чл.7, пар.4, б.а) от „Рим I“, когато правото на държавата-членка, в която е разположен рискът, и правото на държавата-членка, налагаща задължението за сключване на застраховка, си противоречат взаимно, предимство има последното право. В случая има колизия между немското право /по разположение на риска/ и българското право /правото на държава-членка, налагаща задължението/ относно разпределянето на отговорността между застрахователите при вреди, произтичащи от теглещия автомобил и тегленото от последния ремарке. **Доколкото българското право в чл.479, ал.1 КЗ не предвижда такава разделност, то за спора се прилага българското материално право.**

С оглед гореизложеното, към спора на основание чл.7, пар.4, б.а) от Регламент „Рим I“ се прилага българското материално право. В този смисъл са Решение № 261552 от 29.11.2021 г. по т.д. №873/2020 г. по описа на Софийски градски съд-ТО VI-15 състав и Решение № 685 от 30.03.2022 г. по в.гр.д. № 10877/2021г. по описа на СГС-ВГО, III-В

ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ.

-

III. По съществото на спора:

Съгласно чл.479, ал.1 от КЗ вреди, нанесени от ремарке по чл. 481, ал. 1, изречение второ и ал. 2, т. 3, което е свързано с моторно превозно средство и е функционално зависимо от това моторно превозно средство по време на движение, и/или когато то се е откачило по време на движение, се покриват от застрахователя по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, свързана с притежаването и ползването на теглещото моторно превозно средство. Следователно единствено застрахователят на теглещото МПС отговаря за заплащането на застрахователното обезщетение, в случая това е ищецът. Само на това основание искът се явява изцяло неоснователен. В този смисъл е и практиката на Върховния касационен съд в Определение № 60540 от 04.11.2021 г. по т.д.№ 2382/2020 г. по описа на ВКС, II-ро търговско отделение. Виж също и Решение № 11679 от 23.07.2020 г. по в.гр.д.№ 364/ 2020 г. по описа на Апелативен съд – София.

Доколкото главният иск е отхвърлен в цялост, акцесорният иск за присъждане на законна лихва по чл.86 ЗЗД също следва да се отхвърли като неоснователен.

-

IV. По отношение на отговорността за разноски:

В съответствие с Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ВКС, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноски в заповедното и исковото производство.

Исковите са отхвърлени изцяло, поради което на основание чл.78, ал.3 ГПК във вр. чл. 78, ал.8 ГПК ответникът има право на сторените от него разноски в пълен размер.

С възражението по чл.414 ГПК длъжникът в заповедното производство /ответник по настоящото производство/ е поискал присъждане на юрисконсултско възнаграждение, но не е посочил размер на последното. Съдът следва да определи размера на юрисконсултското възнаграждение съгласно чл.37 от Закона за правната помощ във вр. чл.26 от Наредба за заплащането на правната помощ. Съгласно чл.26 от наредбата за защита по бързи производства, заповедно производство и производства за обезпечение на бъдещ иск възнаграждението е от 50 до 180 лв. С оглед фактическата и правна сложност на делото съдът определя юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 лв. за заповедното производство.

В исковото производство ответникът своевременно е поискал присъждане на разноски с отговора на исковата молба, като е представил списък на разноските по чл.80 ГПК. Съдът следва да определи размера на юрисконсултското възнаграждение съгласно чл.37 от Закона за правната помощ във вр. чл.25 от Наредба за заплащането на правната помощ. Съгласно чл.25 от наредбата за защита по дела с определен материален интерес възнаграждението е от 100 до 360 лв. С оглед фактическата и правна сложност на делото съдът определя юрисконсултско възнаграждение в размер на 150лв. за исковото производство.

С оглед изложените мотиви Софийският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от **ЗК „ЛИ“ АД** с ЕИК:, със седалище и адрес на управление: София, бул. „Симеоновско шосе“ №67а, срещу **ЗД „Е“ АД** с ЕИК:, със седалище и адрес на управление: София, бул. „Х.....“ №43, искове с правно основание чл.422, ал.1 ГПК, във вр. чл.499, ал.7 КЗ, във вр. чл.127, ал.2 ЗЗД и чл.86 ЗЗД за заплащане на сумата от 1732.16лв.- главница, представляваща ½ от стойността на изплатеното от ищеца застрахователно обезщетение по задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл.410 ГПК- 10.03.2021г., до окончателното изплащане на сумите.

ОСЪЖДА ЗК „ЛИ“ АД с ЕИК:, със седалище и адрес на управление: София, бул. „Симеоновско шосе“ №67а, да заплати на **ЗД „Е“ АД** с ЕИК:, със седалище и адрес на управление: София, бул. „Х.....“ №43, общо сумата от 200лв., представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Софийски градски съд в 14-дневен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____